

Mint egy új tavasz...

„Mert amiként a fülemülének vagy csalogánynak dala tavasszal hallható... hasonlóképpen a szeretetben való ezen tényleges közlekedésben és átalakulásban, amelyet az ara már ebben az életben élvez, védve van és megszabadult..., s... élvez a lelki szabadság, emelkedettség és vidámság tavaszát.”¹

Vajon ki beszél itt? A „szigorú” Keresztes Szent János? Igen, ő, *A szellemi páros ének* utolsó előtti versszakában, abban az énekben, amelyben Isten hangja és az ember hangja összefonódva válaszolnak egymásra. Ezentúl a lélek hallja Isten hangját, és senki sem tudná elrabolni tőle kitörő örömét és bizalmát: *„Istennek olyan a természete, hogy ha szeretettel és jószággal közelednek hozzá, akkor megtesz mindent, amit őtőle kívánnak.”²*

Hosszú utat jártak be együtt. Most már harmóniában élnek. *„Mert a szeretetnek ez a hajszála oly erősen köti össze és egyesíti Istent és a lelket, hogy átalakítja és eggyé teszi őket a szeretetben.”³*

A kiindulópont

Kezdetben volt... Isten szabadsága. Mindegyikünket megálmódott, mielőtt megteremtett. *„Ezen az örökkévalósági napon predestinálta Isten az örök dicsőségre... Tette pedig ezt szabadon, öröktől fogva, mielőtt még megteremtette volna.”⁴* Isten elsőnek szeretett minket, megteremtett és ránk nézett, mivel Isten számára nézni és szeretni ugyanaz: *„Mert ha Isten néz valamit, az annyit tesz, hogy Isten szereti azt.”⁵* Amióta Isten ránk nézett, hasonlítunk hozzá, arcunk tükrözi szépségét. Szívünkben lakik jelenlétének vágya, mi is szeretnénk Őt nézni.

„Isten megadta a léleknek az első kegyelmet... a keresztség szentségében.”⁶ Lépésről lépésre haladunk, keresve Isten nyomát, mert Ő vonz, és ugyanakkor mindig kicsúszik ölelésünkből. Megsebzett, és eltűnt. Mikor virrad föl az a nap, amelyen valóban találkozunk Vele? A hit csupán illúzió lenne? Néha villámcsapásként érint meg jelenléte, aztán újra eluralkodik a sötétség és szorong a szívünk – mit jelent ez?!

„Ezekben a látogatásokban Isten inkább sebez, mint gyógyít, szomorít, mint vigasztal: céljuk ugyanis az, hogy a lélek gondolatait Istenre irányítsák, növeljék benne a vágyat, s következőleg a fájdalmas epedést Isten látása után.”⁷ Hogyan kell viselkednünk, hogy rátaláljunk erre a megfoghatatlan Istenre? Nem elég szívvel és nyelvvel imádkozni, fölösleges könyörögni hozzá, ha nem határozzuk el, hogy kilépünk önmagunkból. Cselekedni kell, dönteni amellet, hogy elfelejtkezünk önmagunkról, jobban szeretve Isten akaratát, mint a miénket. Mert minél több szívünk van a magunk számára, annál kevesebb jut abból Istennek.⁸ Eltökélttségünk erősíti szabadságunkat, hatékony lesz, ha mindez Isten ajándékának gyümölcse, mert Ő maga visz bele minket ebbe az új életmódba.

¹ Keresztes Szent János, *A szellemi páros ének* (SZÉ), XXXIX, 8, 398.

² SZÉ, XXXII, 1, 358.

³ SZÉ, XXXI, 1, 354.

⁴ SZÉ, XXXVIII, 6, 391.

⁵ SZÉ, XXXI, 5, 356.

⁶ SZÉ, XXIII, 6, 306.

⁷ SZÉ, I, 19, 185.

⁸ Vö. SZÉ, IX, 5, 217.

Járni Kedvesünk után

„Isten megkereséséhez szükséges, hogy a szív lemondó, erős legyen és mentes minden rossztól, sőt még az olyan jóktól is, amelyek nem egyeznek meg Istennel.”⁹ A szellemi páros énekben gyakran erőről, állhatatosságról, nagylelküségről, bátorságról van szó. Minden a harc kontextusára utal. Ebben a harcban azonban különleges fegyvereket kell használni: belső imát, alázatot és önmehtagadást. Ezek a fegyverek kiüresítenek bennünket, és egyesítenek Krisztus keresztségével. E belső meztelenség készít föl Isten jelenlétének befogadására. Bánatunk növekszik, ha rajtakapjuk magunkat a szeretet tagadásában. Erősebbé teszi bizalmunkat, átváltoztat, hogy legfontosabb vágyunk most már ne a birtoklás, hanem az egyesülés élete legyen.

„A szív nem a földi javak birtoklásában találja meg boldogságát, hanem ellenkezőleg, a róluk való lemondásban és a teljes lelki szegénységben.”¹⁰ Ezen az úton reménnyel kell járni a tökéletes szeretet felé, amely az Istennel való meghitt és kiváltságos egyesülésnek ajtaja. Le kell mondanunk arról az örömről is, amelyben akkor van részünk, amikor nagyon közel érezzük Őt magunkhoz, tudjuk, hogy hallja imánkat és válaszol. „Látogatásaid alkalmával olykor úgy látszik, hogy már-már oda akarod nekem adni ezt a drága ékszert, önmagadnak birtoklását, s íme, mikor az én lelkem már gyönyörködni akar benne, egyszer csak azon veszi magát észre, hogy nincs meg, mert megint elrejtetted azt előle. Vagyis megtréfálsz velem, ahelyett, hogy odaadnád.”¹¹

Miért, Uram, miért bánsz így velem? Egyetlen oka van: meg akarsz tanítani elfogadásodra, a szeretet nyelvére, amelyen nem követelünk, hanem kérve kérünk. A szabadság az alázatból származik.

Isten karjaiban kimondott „igen” az Ő szeretetére és a mi gyengeségünkre

Szeretnék érinteni, megtartani, de képtelen vagyok rá. Hol van a kiút ebből a fájdalmas helyzetből? Egyetlen megoldás létezik: „Belátja (a lélek), hogy nincs számára más orvosság, mintha kezébe adja magát annak, aki őt megsebezte.”¹² Bevalljuk tehetetlenségünket, alacsonyan röpködő madárhoz válunk hasonlónak, amely képes rabul ejteni még a magasban szárnyaló sást is, ha ez utóbbi leszáll, és maga akarja, hogy megfogják.¹³ Gyöngeségünk vonzza Isten erejét. Isten tárt karokkal fogad bennünket, mint gyermekét, mint társát. Ha hozzá sietünk, csoda történik. „Isten karjain nyugtatni a nyakat annyit tesz, hogy a léleknek ereje, illetve jobban mondva: gyöngesége, már egyesülve van Isten erejével. Isten karjai ugyanis Isten erejét jelentik. Ha tehát a mi gyöngeségünk erre támaszkodik és ehhez hasonul, akkor már magának Istennek erejével bír.”¹⁴ Mint Mária, nekünk is igent kell mondanunk. Az Úr ezt kérdezi tőlünk: „Jobban akarsz-e szeretni engem, mint bárkit?” Soha nem erőltet azonban, hanem Ő maga válik szelídségünkké és erősségünkké. Karjaiban mondjuk ki halkan az „igent”. Keresztes Szent János a szeretet hajának gyönyörű képét használja.

„Egyetlen szál hajam,

Melyet nyakam körül lebegni láttál...

Megszeretted, mert láttad, hogy erős, hogy nincs benne sem kislelkűség, sem félelem, hogy egyedül áll, s nem vegyül beléje más szeretet, hogy könnyedén és lelkesen lebeg.”¹⁵

⁹ SZÉ, III, 5, 195.

¹⁰ SZÉ, I, 14, 182.

¹¹ SZÉ, VI, 6, 207.

¹² SZÉ, IX, 1, 215.

¹³ Vö. SZÉ, XXXI, 8, 357.

¹⁴ SZÉ, XXI, 8, 303.

¹⁵ SZÉ, XXXI, 3.5, 355-356.

Kísértéseken, szenvedéseken át vezetett utunk, amelyek fölszántották lelkünket, és elültették benne ezt az erős, Istennel egyesítő szeretetet. Tökéletlenségeink nyájai után mentünk, de amióta karjaidba fogadtál bennünket, szabadok lettünk ettől a gyermekes kedvteléstől és helytelenségtől.¹⁶ Megkönnyebbült szívvel követünk, és saját szeretetteddel szeretünk Téged.

Szabadon szeretni...., amint Ő szeret minket

Ha őszinte és bátor beleegyezéssel rábizzuk Istenre akaratunkat, semmitől sem fogunk félni. Még lesznek ugyan hideg téli délelőttök, amelyeken göröngyös a hit és nehéz a szeretet, de nem vagyunk képesek eljutni Krisztus ismeretére, ha előbb nem megyünk át a belső és külső szenvedés sűrűjén.¹⁷

Isten velünk küzd, igenünk foglyává lett! „*Micsoda fölemelő és szívet vidító gondolat: Isten, akit egy hajszál foglyul ejt.*”¹⁸

Isten sietve ajándékozza nekünk az igazi lelki szabadságot, ha elfogadjuk: igenünk által szabadon Ő indítja akaratunkat, és Ő szabadítja meg emlékezőtehetségünket a fölösleges emlékektől. *A szellemi páros énekben* az ara mondja: mindazt, amit tesz, szeretetből teszi, és mindannak, amit elszenved, szeretet íze van. Isten erre a szeretetre hív bennünket, amely fiatal és hűséges, mert a Szentlélek a pecsétje.

A Feltámadásról nevezett Colette-Marie nővér OCD
Mindenszentek Kármel, Magyarország

---

¹⁶ Vö. SZÉ, XXXVI, 19, 330.

¹⁷ Vö. SZÉ, XXXVII, 4, 384.

¹⁸ SZÉ, XXXI, 8, 357.